

Arrest

nr. 268 931 van 24 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAPPELLE
Baron Ruzettelaan 27
8310 ASSEBROEK-BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 oktober 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 december 2021 met nummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesememorie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 januari 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 oktober 2019 meldde verzoekster zich samen met C.L., een Belgisch onderdaan, aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Zedelgem om een verklaring van wettelijke samenwoning te laten registreren.

1.2. Verzoekster diende, voor zichzelf en voor haar twee kinderen, op 20 maart 2020, in functie van C.L., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 11 september 2020 ten aanzien van verzoekster en haar kinderen een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. Verzoekster diende op 18 september 2020, in functie van C.L., nieuwe aanvragen in, voor zichzelf en haar kinderen, tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 3 maart 2021 de beslissing om verzoeksters aanvragen tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zowel wat haar als wat haar kinderen betreft, in te willigen.

1.6. C.L. deelde verweerder op 1 juni 2021 mee dat hij zijn relatie met verzoekster beëindigde.

1.7. Verzoekster nam op 7 juni 2021 kennis van een schrijven van verweerder waarin deze aangeeft een onderzoek te doen inzake haar verblijfsrecht en zij wordt verzocht stukken aan te brengen waaruit kan worden afgeleid dat zij over een verder verblijfsrecht kan beschikken.

1.8. Via een op 6 juli 2021 gedateerd schrijven maakte de raadvrouw van verzoekster een aantal overtuigingsstukken aan verweerder over.

1.9. Op 21 oktober 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster op 5 november 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [D.]

Voorna(a)m(en): [M.]

Nationaliteit: [A.]

[...]

Alsook haar minderjarige kinderen:

- [D.S.], [...], nationaliteit: Albanië [...]

- [D.P.], [...], nationaliteit: Albanië [...]

Beiden verblijvende op hetzelfde adres als hun moeder.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 18.09.2020 waarna zij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 07.04.2021. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg [L.C.F.] [...], haar wettelijk samenwonende partner met wie zij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit minstens sedert 01.06.2021, datum waarop het voorstel werd gedaan om betrokkene ambtshalve te laten schrappen en waarop de referentiepersoon aan onze diensten te kennen gaf dat de relatie verbroken was. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Bovendien werden op 17.06.2021 betrokkene en de kinderen ingeschreven op een ander adres dan dat van de referentiepersoon. Het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectieve beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen

gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”. De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist.

Wat de kinderen betreft dient te worden opgemerkt dat zij hun verblijf putten uit de wettelijke samenwoning van hun moeder met de referentiepersoon. Ook zij wonen minstens sedert 01.06.2021 niet meer bij de referentiepersoon. Er is geen gezamenlijk vestiging meer sedertdien.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene en de kinderen beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 01.06.2021 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 07.06.2021. Betrokkene legde daarop volgende stukken voor:

- Schrijven advocaat
- Aankomstverklaringen mevrouw en kinderen dd. 12.06.2019
- Inschrijvingsfiche NT2 richtgraad 1 dd. 28.06.2021 (lessen vanaf september 2021)
- Ontvangstbewijs documenten registratie wettelijke samenwoning dd. 24.10.2019
- Bijvoegsel arbeidsovereenkomst (32u/week)
- Loonfiches betrokkene februari tot mei 2021
- Attest geen steun OCMW dd. 23.06.2021
- Verklaring van lidmaatschap CM voor mevrouw en kinderen
- Attest van gezinssamenstelling dd. 02.07.2021
- Verklaring mijnheer [E.A.]
- Loonfiches mijnheer [A.] maart tot mei 2021
- Attest van hoofdverblijfplaats met historiek dd. 02.07.2021

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart.” Betrokkene maakte sedert 07.07.2021 geen nieuwe stukken meer over.

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980 betreft:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 24.10.2019. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag bijlage 19ter in. Zoals hierboven reeds werd geduïd, woont het koppel niet meer feitelijk samen sinds minstens 01.06.2021. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar wettelijk samenwonend geweest (zie ook de hierboven geciteerde jurisprudentie).

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. De advocaat maakt gewag van een aantal politionele tussenkomsten voor echtelijk geweld, maar laat na die beweringen te staven met enig stuk. De loutere verklaringen van betrokkenes raadvrouw volstaan niet om aan te tonen dat er effectief sprake is van een schrijnende situatie naar de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de wet. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene legt loonfiches, attesten van de CM en een attest van het OCMW voor waaruit blijkt dat zij geen steun ontvangt. Zij legt eveneens een verklaring van de heer [A.] voor samen met zijn loonfiches waarin mijnheer verklaart voor betrokkene te willen instaan. Dat betrokkene hiermee vermijdt[t] ten laste te vallen van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk, is zonder meer een positief punt. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers,

de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Artikel 42quater, §4 van de wet vindt bijgevolg geen toepassing.

Wat de humanitaire elementen van het dossier betreft:

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Noch uit de door betrokkene aangevoerde stukken, noch uit het administratief dossier blijkt enig element waaruit zou blijken dat haar leeftijd en gezondheidstoestand zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Diezelfde vaststelling geldt overigens voor de kinderen.

Betrokkenen genieten het verblijfsrecht sedert 18.09.2020, datum waarop zij de bijlage 19ter indienden. Vóór hun aanvraag verbleven zij ook reeds in België. Blijkens hun aankomstverklaringen van 24.10.2019 kwamen zij het Rijk binnen op 22.10.2019 middels hun Albanees paspoort. Deze aankomstverklaring werd verlengd tot 24.03.2020. Betrokkenen dienden vervolgens op 20.03.2020 een eerste verblijfsaanvraag als familielid van een burger van de Unie in. Deze aanvragen werden met een bijlage 20 van 11.09.2020, betekend op 18.09.2020, geweigerd. Er dient opgemerkt te worden dat uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen positief gevolg kenden geen rechten kunnen worden geput. Betrokkenen leggen tevens aankomstverklaringen van 12.06.2019 voor, op 06.08.2019 werd echter vastgesteld dat zij terug uit het Rijk waren vertrokken. Al met al verblijven betrokkenen dus iets meer dan één jaar onafgebroken legaal in het Rijk, wat een zeer korte periode is. Uit de korte verblijfsperiode van de betrokkenen in België kan ook redelijkerwijs worden besloten dat zij en de kinderen nog voldoende voeling moeten hebben met hun land van herkomst. Betrokkene voert in ieder geval zelf geen elementen aan waaruit blijkt dat de mate waarin zij banden heeft met Albanië van die aard zouden zijn, dat ze een tegenindicatie zouden vormen voor het beëindigen van haar verblijfsrecht en dat van de kinderen. Zoals hierboven reeds aangeven, is mevrouw thans tewerkgesteld. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

De advocaat meldt dat de kinderen school lopen en hier hun sociaal leven hebben, maar maakt daar geen stukken van over. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat kinderen boven de vijf jaar leerplichtig zijn. Het is dus logisch dat mevrouw zich conformeert aan de vigerende regels en de kinderen de lessen laat volgen. Vervolgens wordt opgemerkt dat de kinderen nog voldoende jong zijn om zich snel aan te passen aan een nieuw schoolmilieu, net zoals ze dat, blijkens de verklaringen van de raadsman, hebben gedaan bij hun aankomst in België, gezien ze hier reeds hun sociaal leven zouden hebben uitgebouwd. De opgebouwde talenkennis kan dan weer worden aangewend bij de verdere studies. Tot slot kunnen de aangeknoopte sociale contacten, zowel voor mevrouw als de kinderen, worden onderhouden middels de moderne telecommunicatiemiddelen en periodieke bezoeken aan België.

Wat mevrouw zelf betreft, kan vastgesteld worden dat ze zich ingeschreven heeft voor lessen Nederlands. Deze zouden in september aanvatten, echter legt zij geen stuk voor waaruit blijkt dat ze de lessen ook effectief volgt. Daarnaast wordt opgemerkt dat mevrouw niet aantoonbaar de verplichte inburgeringslessen te hebben aangevat. Nochtans zijn het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Er kan redelijkerwijs worden besloten dat de mate waarin betrokkene en haar kinderen sociaal en cultureel zijn geïntegreerd niet van die aard zijn dat ze een bezwaar vormen voor de beëindiging van hun verblijfsrecht. De gezinstoestand met de referentiepersoon werd hiervoor reeds toegelicht. Betrokkenen verblijven minstens sedert 01.06.2021 niet meer bij de referentiepersoon. Deze laatste gaf eveneens aan dat de relatie verbroken was. Betrokkene woont met haar kinderen in bij een andere man, de heer [A.], dewelke verklaart hen financieel te ondersteunen. Dat betekent echter niet dat mevrouw met die man ook een relatie heeft. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene er met die heer een beschermenswaardig gezinsleven op nahoudt. Bovendien voert betrokkene zelf ook geen elementen aan waaruit blijkt dat zij een relatie met

deze heer zou hebben. Louter uit het gegeven dat twee personen onder het zelfde dak wonen, kan nog niet automatisch blijken dat zij een relatie zouden onderhouden en een gezinsleven hebben opgebouwd. Betrokkenen kunnen even goed als vrienden onder het zelfde dak wonen, en als huisgenoten een woonst delen om de kosten te drukken. Er werd niets voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat betrokkenen een relatie hebben aangeknoopt en de verhuis van mevrouw erop gericht was zich gezamenlijk als gezin te vestigen en een gezinsleven uit te bouwen. Mijnheer [A.] stelt zelf in zijn verklaring dat hij over voldoende middelen beschikt om mevrouw en de kinderen "te kunnen steunen, onderhouden, en onderdak te verschaffen". De advocaat omschrijft het schrijven van mijnheer [A.] als een "verklaring van tenlasteneming". Mijnheer, noch betrokkene maken buiten deze financiële hulp echter gewag van enige relatie. Wat het gezinsleven van mevrouw en de kinderen betreft, deze blijft onaangetast door deze beslissing, daar zowel het verblijfsrecht van mevrouw als de kinderen wordt beëindigd. Het staat het gezin vrij zich elders te vestigen, mits zij er aldaar voldoen aan de voorwaarden voor binnenkomst en verblijf. Bijgevolg kan besloten worden dat ook betrokkene's gezinssituatie niet van die aard is, dat ze een tegenindicatie zou vormen voor het nemen van deze beslissing. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkenen op een wijze zijn geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkenen heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van mevrouw [D.M.] en haar kinderen [S.] en [P.] beëindigd. De F-kaart betrokkene alsook het identiteitsbewijs voor kinderen onder 12 jaar van [D.S.] en [P.] dienen gesupprimeerd te worden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42quater, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Haar betoog, in haar synthesesmemorie, luidt als volgt:

"Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn beslissing ten onrechte stelt dat de uitzonderingsgronden overeenkomstig art. 42 quater, §4 Wet 15 december 1980 niet van toepassing zouden zijn.

Dit wordt hernomen in het verweer dd. 17 december 2021 zonder enige inhoudelijke repliek op de door verzoekster aangehaalde elementen die dit weerleggen.

In het schrijven van 06/07/2021 werd reeds aangehaald dat verzoekster de relatie heeft beëindigd om reden dat er sprake was van fysisch en psychisch geweld waardoor zijzelf en haar kinderen in gevaar waren.

Pas enige tijd nadat verzoekster bij dhr. [L.] was ingetrokken heeft verzoekster moeten vaststellen dat er een alcoholproblematiek was bij dhr. [L.].

Verzoekster heeft herhaaldelijk de politiediensten moeten oproepen om de situatie te ontmijnen. Aangezien verzoekster telkenmale hoopte dat dhr. [L.] zijn leven zou beteren, werd uiteraard niet elke keer een PV opgesteld en heeft zij veel met de mantel der liefde bedekt...

De situatie is geëscaleerd op 30/05/2020 na alweer een hevige dronkemansdiscussie waarbij dhr. [L.] opnieuw geen geweld schuwde. Voor verzoekster was de zoveelste politie- tussenkomst de spreekwoordelijke druppel en heeft zij, mede op aanraden van de verbalisanten, de woning verlaten, (stuk 16)

Het wordt inderdaad niet betwist dat er geen gezinscel meer wordt gevormd met dhr. [L.], doch verzoekster heeft noodgedwongen de relatie en de samenwoning moeten beëindigen gelet op het fysisch en psychisch geweld waarvoor diverse tussenkomsten zijn geweest door de politiediensten. Het laatste incident op 30 mei 2021 was ook voor de verbalisanten de druppel, reden waarom op dat moment wel een melding werd opgemaakt en zij verzoekster hebben geadviseerd om samen met haar kinderen de woning te verlaten.

Dat in hoc casu dus wel degelijk toepassing dient gemaakt te worden van de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 4° van de Wet van 15 december 1980.

Deze concrete omstandigheden die noodgedwongen hebben geleid tot een breuk met dhr. [L.], in combinatie met de bestaansmiddelenvoorwaarde, maakt dan ook dat het middel bijgevolg ernstig is en de bestreden beslissing dan ook op dit punt dient te worden hervormd.”

2.1.2. Er dient te worden gesteld dat het niet ter discussie staat dat het geregistreerd partnerschap, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat door verzoekster en C.L. werd aangegaan, werd beëindigd. Overeenkomstig artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kon verweerder derhalve in beginsel een einde stellen aan het recht op verblijf dat verzoekster ontleende aan haar partnerschapsrelatie met C.L. Verzoekster houdt evenwel voor dat de bepaling van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet in casu een beletsel vormt om een einde te stellen aan haar recht op verblijf. Voormelde wetsbepaling voorziet dat *“indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek.”*

De Raad merkt op dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat de wetgever in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet een aantal situaties heeft bepaald waarbij er niet kan worden overgegaan tot het beëindigen van het verblijf van een familielid van een burger van de Unie. Verweerder heeft uiteengezet waarom hij van oordeel is dat in voorliggende zaak deze *“uitzonderingsgronden”* niet spelen. Hij heeft hierbij in aanmerking genomen dat in een schrijven van verzoeksters raadvrouw, dat hij ontving in antwoord op de op 7 juni 2021 ter kennis gebrachte vraag om inlichtingen, melding wordt gemaakt van een aantal politieke tussenkomsten wegens echtelijk geweld. Verweerder heeft evenwel, op correcte gronden, aangegeven dat verzoekster naliet om de bewering dat zij slachtoffer werd van echtelijk geweld met stukken te staven. Het is niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat de loutere verklaring van verzoeksters raadvrouw dat haar cliënt het slachtoffer werd van echtelijk geweld niet toelaat te concluderen dat de in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet omschreven situatie zich effectief voordeed. Waar verzoekster bij haar verzoekschrift een ongedateerd stuk voegt, waarin door een wijkinspecteur wordt gesteld dat er een tussenkomst was naar aanleiding van een familiale twist, moet worden geduurd dat niet blijkt dat verzoekster dit document aan verweerder overmaakte alvorens hij de bestreden beslissing nam. Verweerder kon dit stuk derhalve niet bij zijn besluitvorming betrekken. Hij had verzoekster nochtans uitgenodigd om *“bewijzen voor te leggen met betrekking tot de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, § 4 [van de Vreemdelingenwet.]”* Ten overvloede merkt de Raad op dat de ongedateerde brief van de wijkinspecteur enkel melding maakt van een *“familiale twist”* en hieruit geenszins blijkt dat verzoekster het slachtoffer werd van echtelijk geweld of, ruimer, dat zij zich in een bijzonder schrijnende situatie bevond. Haar bewering dat er verscheidene politieke tussenkomsten waren en dat er sprake was van fysiek en psychisch geweld blijft ongestaafd.

Een schending van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Zij verschaft de volgende toelichting in haar synthesesamenvatting:

“Voorts heeft de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met de overeenkomstig art.42quater, §1, 3e lid van de wet van 15 december 1980 voorziene humanitaire elementen zoals :

1) Duur van het verblijf van verzoekster

Verzoekster is in oktober 2018 een eerste keer naar België gekomen.

Aangezien zij haar relatie met dhr. [L.] alle kansen wilde geven, werd uiteindelijk besloten dat zij samen met haar beide minderjarige kinderen definitief naar België zouden komen.

Zij zijn sinds mei 2019 in België en hebben sindsdien hun thuis hier gemaakt. Ook de beide kinderen, die thans 10 en 6 jaar oud zijn, kennen enkel België als hun thuis.

2) Leeftijd

Verzoekster is thans 36 jaar, haar kinderen 10 en 6 jaar oud. Ze hebben nog hun ganse leven voor zich en ze hopen dat hun leven zich hier verder in België kan afspelen.

Ze kunnen nog hun ganse leven een enorme bijdrage leveren op economisch en sociaal vlak.

3) Gezinssituatie

Verzoekster is haar vorige woning en haar vorige partner moeten ontvluchten.

Zij heeft op dat moment onderdak gevonden bij een vriend, dhr. [E.A.]. Hij kende de situatie van verzoekster en heeft ervoor gezorgd dat zij niet op straat zou komen te staan met haar kinderen.

Hun vriendschapsband heeft zich in die emotioneel zware periode heel snel ontwikkeld tot een liefdesrelatie (stuk 17).

Beide partijen voelden dat zij voor de volle 100% wensten in te zetten op hun relatie en zijn gaan samenwonen.

Verzoekster en dhr. [E.A.] vormen thans een nieuw samengesteld gezin met haar beide minderjarige kinderen en de 3 dochters van dhr. [A.] (stuk 18).

4) Economische situatie

Verzoekster heeft een vast contract als huishoudhulp welk sinds 01/01/2021 werd opgetrokken tot 32u per week. Ik laat U in bijlage het betreffende bijvoegsel bij de arbeidsovereenkomst (stuk 4), alsook de loonfiches van de maanden februari-mei 2021 (stuk 5.a-d). Gelet op de tussengekomen bestreden beslissing heeft zij sinds 4 november II. gedwongen moeten stoppen met werken (stuk 19).

Zij beschikt dan ook over voldoende bestaansmiddelen en ontvangt dan ook geen leefloon of andere steun (stuk 6a), geactualiseerd tot 18/11/2021 (stuk 6b).

Zowel mevrouw [D.] als de beide kinderen zijn aangesloten bij de CM (stuk 7.a-c).

Dhr. [A.] herhaalt zijn verbintenis tot tenlasteneming van verzoekster en haar beide kinderen.

5) Sociale en culturele integratie

Sinds haar aankomst in België heeft mevrouw [D.] de nodige stappen gezet tot integratie. Zij was in september II. met een nieuwe cursus Nederlands tweede taal begonnen (stuk 3), doch deze heeft zij moeten stopzetten gelet op de tussengekomen bestreden beslissing.

Verzoekster legt thans de nodige stukken voor omtrent het volgen van deze lessen zoals opgemerkt in de bestreden beslissing (stuk 3b).

De kinderen volgen hier Nederlandstalig onderwijs (stuk 20), zijn aangesloten bij de lokale KSA-beweging (stuk 21), hebben vriendjes in de buurt,...

Verzoekster zelf heeft hier intussen een vriendenkring opgebouwd en zou het hartverscheurend vinden om deze mensen te moeten achterlaten (stuk 22).

6) Bindingen met het land van oorsprong

Noch verzoekster, noch haar beide kinderen hebben nog enige band met hun land van oorsprong.

Verzoekster heeft enkel nog haar ouders die in Albanië wonen. Haar broer woont in Duitsland.

Verzoekster heeft geen enkel contact met de vader van haar kinderen, noch met zijn familie. Zij ontvangt evenmin financiële steun van hem. Ook de kinderen hebben geen contact met hun familie langs vaderszijde. Verzoekster weet enkel dat hij in Griekenland woont.

De kinderen spreken en begrijpen amper nog Albanees. Zij zijn aangesloten bij de bibliotheek en ze verslinden Nederlandstalige boeken (stuk 23)."

2.2.2. Het geschonden geachte artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert de Raad dat verweerder voormelde verplichting heeft gerespecteerd.

Verzoekster geeft een feitelijke uiteenzetting, waarmee zij klaarblijkelijk wil aangeven dat zij haar situatie anders inschat dan verweerder. Zij maakt met haar betoog evenwel niet aannemelijk dat verweerders argumentatie is gesteund op incorrecte feiten of kennelijk onredelijk is. Het komt de Raad ook niet toe om zelf een eigen beoordeling te maken van de toestand van verzoekster en haar kinderen. De Raad vermag slechts na te gaan of enige onwettigheid werd begaan en verzoekster toont dit met haar toelichting niet aan. Voor zover nodig benadrukt de Raad nog dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar stukken die werden opgesteld nadat de bestreden beslissing werd genomen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken (cf. RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Een schending van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet of enige andere onwettigheid wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK